

Noen spesielle elever

En ettermiddag da jeg gikk en tur med min kone og unge sønn, forteller Reyes, en pensjonert språklærer fra Granada, - kom en mann som spilte trekkspill på et gatehjørne bort til meg og ga meg en stor klem, og takket meg for undervisningen jeg hadde gitt ham i fengselet.

08.12.2020

Han fortalte meg om livet han hadde levd etter at han hadde sonet ferdig

dommen for mord, mens min kone og sønn lyttet med forskrekkelse til hans historie. Jeg har aldri følt meg så beæret for noe så vanlig som undervisning.

Dagens fengsler har ikke lenger tykke murer og gitre som skiller de innsatte fra friheten. Alt er mekanisert, og bortsett fra en billett for å stille seg i kø, ser fengselsinngangen ut som døren et sosialkontor.

Nå som jeg er pensjonist, som jeg sa, hjelper jeg til i fengselet med å undervise, med gleden over å dele med de innsatte deres lidelser og gleder, skuffelser og drømmer, deres ønske om frihet, og fremfor alt deres brennende ønske om å være sammen med familien igjen.

Jeg skriver en oversikt over dagens oppgaver på tavlen. Emnene vi dekker er varierte, og underlagt fengselets daglige rutiner. Det vil si,

det er ikke så velordnet, fordi tillatelse til å delta, endringer i utvelgelse til verkstedsdeltakelse, besøk utenfra, og andre ting kan gjøre det vanskelig å få til et sammenhengende og progredierende program. Læreren må forberede en blanding av det vi kan kalle «humaniora»: litteratur, grammatikk, historie, elementær logikk, geografi... Faktisk litt av alt.

I begynnelsen overrasket det meg at disse mennene ønsket å komme til min undervisning. Senere forsto jeg at for de fleste er klasserommet et rolig og fredelig sted, der de kan diskutere ting med læreren som interesserer dem ut fra deres livserfaringer. Andre deltar vanligvis fordi de har en spesiell interesse for et av emnene, eller fordi de kjeder seg, eller for å unngå å gå til andre verksteder som de liker enda mindre.

En annen ting som overrasket meg i begynnelsen var hvordan de oppførte seg i klasserommet, for de var vanligvis oppmerksomme og viste respekt, selv om de visste lite om emnet. Og hvis emnet som ble tatt opp berørte deres egne livserfaringer, økte deres engasjement betydelig.

Selv om de innsatte er mer eller mindre merket av sine forbrytelser, har de fleste bevart spor av sin tapte uskyld, og lengter etter å vende tilbake til familien. Og de fleste viser stor takknemlighet overfor språkinstituttet og de frivillige der. For mange er klassen litt som å vende tilbake til barndommens uskyld og foreldrenes omsorg. Og mange av dem har beholdt en «sjette sans» for en uskyldens verden der det gode til slutt vinner over det onde. Som en av de innsatte sa til meg, «å gjøre det rette er kanskje

vanskelig, men det vil til slutt gjøre deg lykkelig.»

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
noen-spesielle-elever/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/noen-spesielle-elever/) (05.08.2025)